

A PEU
DE CARRERCATALINA
GAYÀ

FERRAN NADEU

►► El pas de Ramon Cabau, abarrotat de turistes i clients de la Boqueria, la setmana passada.

Ciutat nerviosa i desmemoriada

Hi ha places, carrers o vies que, pel fet d'estar a l'ombra d'un monument, un mercat o un estadi, deixen d'existir en l'imaginari popular. Al cap col·lectiu s'integren a l'obra de la qual, en realitat, són només veïns. Ahir Barcelona vivia un altre dia atrafegat de protestes. La vaga dels Ferrocarrils Catalans va tnyir de molt mal humor el centre. Esclataven petards, hi havia xiulets i una marabunta de treballadors amb cara greu sortia del subsòl murmurant queixes (en el millor dels casos), despistada i buscant alternatives de transport. «La vaga és un dret, però també ho són els serveis mínims», resumia una senyora que baixava per la Rambla talonejant de pressa.

Per això, quan aquesta cronista es va presentar davant del mercat de Sant Josep, va dir que era periodista i va preguntar si algú coneixia **Ramon Cabau**, a tothom li va semblar que era una pregunta «beneïta», tenint en compte la que estava caint uns passos més amunt. Alguns placers ni es van molestar a respondre. Algun va dir que els trens eren a la plaça de Catalunya.

Ells, sense saber-ho, estaven aturats al tros de Barcelona, just el que hi ha a l'entrada del mercat de la

Boqueria, que porta aquest nom: **Ramon Cabau**.

Cada dia circulen centenars de persones pel pas de Ramon Cabau. La crònica d'aquest pas s'acabaria aquí i es dirigiria al nord, cap a un altre *lloc eclipsat*. Potser hi afegiria que era d'hora i que el mercat encara no s'havia transformat en el taulell per a turistes que és cada dia a partir de les 10.30 hores.

L'home es va passejar per les parades i es va acomiadar bevent-se un got de cianur

Pròxim *lloc eclipsat*: la plaça de Gaudí. Aquí l'ombra de la Sagrada Família s'allarga fins a tapar el mestre. Un altre: la plaça de la Rosa dels Vents que, malgrat tenir un nom preciós, és coneguda com la plaça de l'hotel Vela. I, per a més inri, l'hotel tampoc es diu així.

A la plaça de la Rosa del Vents, aquesta cronista explicaria que aquest mirador s'ha convertit en un nou destí de sobretaula dominical per a les famílies barcelonines. Sí, ho han llegit bé: un nou destí per als lo-

cals, no per als turistes.

Però el pas de Ramon Cabau encara dona per a unes línies. Aquest pas que ocupa tan pocs metres de ciutat té una de les entrades més llargues del nomenclàtor de Barcelona: més de 10 línies. La plaça de Gaudí, només una i trista línia. La de la Rosa dels Vents, només el nom.

Ramon Cabau, es llegeix al nomenclàtor, va néixer a Lleida, el 1924. Fins aquí informació pròpia d'un nomenclàtor, però després qui ho va escriure es va esplaïar en la vida de l'home i fins i tot va arribar a un desenllaç propi d'una novel·la negra. **Cabau** era advocat i enginyer agrònom. Titular d'una farmàcia al barri Gòtic, es va casar amb la filla del propietari del restaurant Agut. Va discutir amb el seu sogre per alguna cosa relacionada amb el restaurant, va vendre farmàcia i propietats i va fundar el restaurant Agut Avinyó. Entre el 1975 i el 1980, va ser un dels locals més famosos de Barcelona.

L'home, que també era terratinent, subministrava llegums i flors al mercat i hi anava cada dia. El nomenclàtor aquí es prepara per a un desenllaç misteriós: el 31 de març del 1987, **Ramon Cabau** va anar al mercat, es va passejar per les parades i es va acomiadar bevent un got de cianur potàssic.

Ahir, no se sap si pel mal humor, per la calor o per l'aclarament propi de la Boqueria, no es recordaven de **Ramon Cabau**. La ciutat nerviosa també és desmemoriada. ≡

apiedecalle@elperiodico.com